

Niecelowość wszczęcia postępowania egzekucyjnego

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2022 r., III CZP 21/22¹

1. Artykuł 30 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (tekst jedn.: Dz. U. z 2021 r., poz. 210, ze zm.; dalej: u.k.k.) nie stanowi podstawy pobrania przez komornika sądowego opłaty egzekucyjnej od wierzyciela w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 – Kodeks postępowania cywilnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2021 r., poz. 1805, ze zm., dalej: k.p.c.) ze względu na złożenie przez wierzyciela wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego po ogłoszeniu upadłości dłużnika.
2. Istnieje zasadnicza różnica pomiędzy przypadkiem oczywiście niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego (zbędnego z uwagi na jego cel) i złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji, której prowadzenie jest niedopuszczalne.

Jarosław Świeczkowski

Uniwersytet Gdański

jaroslaw.swieczkowski@prawo.ug.edu.pl

ORCID 0000-0002-5656-6914

<https://doi.org/10.26881/gsp.2023.1.12>

Glosa

Glosowana uchwała została podjęta w związku z rozstrzygnięciem przez Sąd Najwyższy (SN) wątpliwości sądu rejonowego, czy zachodzi podstawa do pobrania od wierzyciela opłaty egzekucyjnej w razie złożenia przez niego wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego po ogłoszeniu upadłości przez dłużnika.

Zgodnie z art. 30 u.k.k. w razie oczywiście niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego lub wskazania we wniosku o wszczęcie egzekucji osoby niebędącej dłużnikiem komornik wydaje postanowienie o pobraniu od wierzyciela opłaty stosunkowej w wysokości 10% egzekwowanego świadczenia.

Zdaniem SN przepis ten wskazuje dwie podstawy pobrania od wierzyciela opłaty egzekucyjnej: jedna dotyczy wadliwego wskazania osoby dłużnika, i tylko w tym

¹ OSNC 2022, nr 10, poz. 98.

przypadku przepis odwołuje się wprost do etapu złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji, drugi natomiast jest związany z koniecznością uwzględnienia celu wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Zasadniczym celem postępowania egzekucyjnego jest zaspokojenie przez dłużnika egzekwowanego świadczenia, który to cel, według SN, jest realizowany przy wykorzystaniu przez wierzyciela środków przymusu wobec dłużnika stosowanych w postępowaniu egzekucyjnym. Wszczęcie postępowania egzekucyjnego można ocenić jako niecelowe, gdy egzekucja nie może osiągnąć zamierzonego celu w przypadku jej przeprowadzenia, np. gdy dłużnik już wcześniej spełnił należne wierzytelności albo tytuł wykonawczy stanowiący podstawę egzekucji został pozbawiony wykonalności. Sąd Najwyższy uważa jednak, że istnieje zasadnicza różnica pomiędzy przypadkiem oczywiście niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego (zbędnego z uwagi na jego cel) i złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji, której prowadzenie jest niedopuszczalne. W opinii SN art. 30 u.k.k. odwołuje się wprost jedynie do kryterium rozgraniczającego przypadki celowego i niecelowego wszczęcia egzekucji.

Podstawą do obciążenia wierzyciela opłatą egzekucyjną przy zastosowaniu art. 30 u.k.k. jest nadal ocena dotycząca celowości wszczęcia postępowania egzekucyjnego, a zatem postępowania, które może być wszczęte na skutek wniosku wierzyciela. Podstawę do oceny celowości wszczęcia postępowania egzekucyjnego stanowią określone rodzajowo przesłanki, możliwe do zastosowania *ad casum* w odniesieniu do każdego postępowania egzekucyjnego, także w toku jego prowadzenia, co powinno zakładać dopuszczalność wszczęcia postępowania.

Jak wskazał SN, uprawnienie komornika do pobierania opłat egzekucyjnych służy uzyskiwaniu środków pieniężnych potrzebnych do pokrywania kosztów prowadzenia egzekucji, co nakazuje uwzględnienie kryterium związanego z nakładem pracy komornika. Umorzenie postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c. ogranicza postępowanie egzekucyjne do jego wstępnego etapu i prowadzi do jego zakończenia z przyczyn wyłącznie formalnych. Zgodnie z art. 18 ust. 1 u.k.k. komornik pobiera opłaty egzekucyjne za przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego, co nie uzasadnia w żadnym razie stanowiska, że na gruncie tego przepisu bez znaczenia pozostaje, jakie czynności zostały przeprowadzone przez komornika w wyniku wszczęcia postępowania egzekucyjnego w konkretnej sprawie. Wymienione w art. 29 u.k.k. przyczyny umorzenia postępowania dotyczą przypadków, w których czynności egzekucyjne prowadzone przez komornika wykraczały ewidentnie poza etap samego złożenia i oceny wniosku egzekucyjnego, co uzasadnia stwierdzenie, że opłaty egzekucyjne są wówczas rzeczywiście pobierane za „przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego” (faktycznie jego części). Natomiast umorzenie postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c. nie wymaga, w ocenie SN, podjęcia przez komornika czynności, które można zakwalifikować jako działania składające się na „przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego”.

Zagadnienie niecelowości wszczęcia postępowania egzekucyjnego jest przedmiotem zainteresowania przedstawicieli nauki i judykatury, w szczególności z uwagi na skutki, jakie wywołuje. Wpływa na zakres obowiązków wierzycieli, którzy posiadają

najszerszą wiedzę bądź przy zachowaniu należytej staranności mogą uzyskać informacje o okolicznościach, które mogłyby stanowić przeszkodę do prowadzenia egzekucji. Brak definicji legalnej niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego (choć pojęcie to jest używane w aktach prawnych), jak słusznie zauważył SN w uchwale z dnia 27 stycznia 2022 r. (III CZP 36/22, OSNC 2022, nr 9, poz. 86), jest zamierzonym zabiegiem poczynionym przez prawodawcę, spowodowanym uznaniem, że ocena niecelowości wszczęcia postępowania egzekucyjnego może być dokonana wyłącznie na podstawie i w okolicznościach konkretnej sprawy.

Przed przystąpieniem do ustosunkowania się do rozstrzygnięcia SN zawartego w głosowanej uchwale należy zauważyć, że istotne z punktu widzenia dalszych rozważań jest stosowanie prawidłowej wykładni przepisów, które zawierają zbliżone pojęcia, jak egzekucja i postępowanie egzekucyjne. Bywa, że są używane w różnych sytuacjach z zamiarem realizacji określonych, odmiennych założeń. Niestety, również SN w głosowanej uchwale pojęcia te traktuje jako tożsame, wskazując, że zaspokojenie wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym jest realizowane przy wykorzystaniu przez niego środków przymusu wobec dłużnika stosowanych w postępowaniu egzekucyjnym. Podczas gdy, jak powszechnie przyjmuje się w piśmiennictwie², to egzekucja, a nie postępowanie egzekucyjne, polega na zastosowaniu przez powołane organy egzekucyjne przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego środków przymusu w celu spełnienia świadczeń przysługujących wierzycielowi od dłużnika, ustalonych w odpowiednim akcie (tytule wykonawczym albo tytule egzekucyjnym). Postępowanie egzekucyjne natomiast to ogół prawnie zorganizowanych czynności związanych z egzekucją. Ponadto, wbrew twierdzeniu SN, art. 30 u.k.k. nie odwołuje się wprost jedynie do kryterium rozgraniczającego przypadki celowego i niecelowego wszczęcia egzekucji. Wprost przeciwnie – ustawodawca w art. 30 u.k.k. przewidział pobranie opłaty od wierzyciela w razie niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego, nie zaś w przypadku niecelowego wszczęcia egzekucji.

W opinii SN w art. 30 u.k.k. ustawodawca wskazał dwie podstawy pobrania od wierzyciela opłaty egzekucyjnej, z których tylko w przypadku jednej z nich przepis odwołuje się wprost do etapu złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji. Pogląd ten jest nieuzasadniony, bowiem druga z przyczyn odnosi się do niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego, a postępowanie egzekucyjne wszczynają właśnie złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji³.

Wszczęcie postępowania egzekucyjnego należy uznać za niecelowe, jak słusznie wskazał SN w uchwale z dnia 27 stycznia 2022 r., jeżeli bez wszczęcia tego postępowania wierzyciel uzyskałby świadczenie albo gdy pomimo złożenia wniosku wierzyciel

² Tak np.: E. Wengerek, *Sądowe postępowanie egzekucyjne w sprawach cywilnych*, Warszawa 1978, s. 9–10; K. Korzan, *Sądowe postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne w sprawach cywilnych*, Warszawa 1986, s. 106–107; H. Mądrzak, *Czynności egzekucyjne (analiza pojęcia)* [w:] *Komornicy jako organy egzekucyjne w nowych warunkach ustrojowych (poszukiwanie optymalnych rozwiązań)*, red. K. Korzan, seria: Zagadnienia Egzekucji Sądowej w Polsce, nr 3 (wyd. spec.), Sopot 1994, s. 110–111, A. Marciniak, *Sądowe postępowanie egzekucyjne w sprawach cywilnych*, Warszawa 2019, s. 22.

³ A. Marciniak, *Sądowe postępowanie egzekucyjne...*, s. 24.

nie uzyska choćby części świadczenia w danym postępowaniu. Postępowanie egzekucyjne wszczęte w przypadku niedopuszczalności egzekucji nie może doprowadzić do zaspokojenia wierzyciela. Stąd w ocenie SN postępowanie niedopuszczalne może podlegać ocenie pod kątem jego celowości, a wręcz powinno zostać uznane za niecelowe, skoro nie może prowadzić do realizacji celu postępowania egzekucyjnego.

Nie jest uzasadnione powiązanie przez SN niecelowości wszczęcia postępowania egzekucyjnego z nakładem pracy komornika i wysokością pobieranej opłaty egzekucyjnej. Niedopuszczalność egzekucji, która istnieje w chwili złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji, ujawni się już po wszczęciu postępowania, często po przeprowadzeniu przez organ egzekucyjny wielu czynności, i wówczas organ egzekucyjny powinien umorzyć postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c. Przyjęcie przez SN, że umorzenie postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c. nie wymaga podjęcia przez komornika czynności, które można zakwalifikować jako działania składające się na „przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego”, jest oparte na błędnym założeniu, że wierzyciel już we wniosku o wszczęcie egzekucji wskaże, że prawomocnym postanowieniem sądu została ogłoszona upadłość dłużnika. Tymczasem taka informacja nie jest przekazywana komornikowi przez wierzyciela, komornik uzyskuje ją na różnych etapach prowadzonego już postępowania egzekucyjnego. Postępowanie egzekucyjne może oczywiście, w pewnych przypadkach, ograniczyć się do jego stadium początkowego i wówczas do wszczęcia egzekucji nie dojdzie⁴, niezależnie jednak od tego, kiedy organ egzekucyjny uzyska informacje o upadłości dłużnika i umorzy postępowanie, dokonuje czynności, które składają się na przeprowadzenie postępowania. Gdyby nawet przyjąć, że informacja o upadłości dłużnika została zawarta we wniosku wierzyciela o wszczęcie egzekucji, to również komornik powinien pobrać od wierzyciela opłatę egzekucyjną na podstawie art. 30 u.k.k.⁵ Jak bowiem słusznie wskazuje się w piśmiennictwie⁶, ocena niecelowości wszczęcia postępowania egzekucyjnego w każdym przypadku jest przeprowadzana według stanu z chwili jego zainicjowania. Pozostaje zatem bez znaczenia, kiedy zostały ujawnione te okoliczności, ważne jest, aby istniały one już w chwili wszczynania postępowania egzekucyjnego przez wierzyciela.

⁴ *Ibidem*, s. 24.

⁵ Sąd Najwyższy w uchwale z 26.04.2022 r. (III CZP 91/22, OSNC 2022, nr 12, poz. 118) wskazał, że nawet jeśli czynności komornika ograniczyły się do pobrania od wierzyciela zaliczki oraz wydania postanowienia o odmowie wszczęcia egzekucji. W przypadku odmowy wszczęcia egzekucji na podstawie art. 804 § 2 k.p.c. z uwagi na oczywisty upływ terminu przedawnienia roszczenia wynikającego z tytułu wykonawczego, gdy wierzyciel nie przedłożył dokumentu, o którym mowa w art. 797 § 11 k.p.c., komornik wydaje postanowienie o pobraniu od wierzyciela opłaty stosunkowej w wysokości 10% egzekwowanego świadczenia na podstawie art. 30 zdanie pierwsze u.k.k.; <https://www.sn.pl/sites/orzecznictwo/orzeczenia/iii%20czp%2091-22.pdf> [dostęp: 3.04.2023].

⁶ J. Jagiela, *Opłaty komornicze i zakres ich miarkowania w świetle ustawy o kosztach komorniczych* [w:] *Analiza i ocena ustawy o komornikach sądowych i ustawy o kosztach komorniczych*, red. A. Marciniak, Sopot 2018, s. 410–411.

Sąd Najwyższy nie wyjaśnił, jaki miałby być charakter czynności podejmowanych przez komornika, a także inne podmioty, do chwili uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c., skoro uznał, że nie są to działania, które składają się na przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego, przyjmując tym samym odmienne rozumienie pojęcia postępowania egzekucyjnego od tego powszechnie przyjmowanego w piśmiennictwie i judykaturze. Należy przy tym zauważyć niekonsekwencję SN w poczynionych rozważaniach. Z jednej strony bowiem SN stwierdza, że podejmowane czynności nie mogą być uznane za przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego, z drugiej zaś strony nie kwestionuje tego, że w razie ustalenia przez komornika, że ogłoszono upadłość dłużnika przed złożeniem przez wierzyciela wniosku o wszczęcie egzekucji, komornik powinien umorzyć postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c. Umorzyć zaś można wszakże jedynie postępowanie, które zostało uprzednio wszczęte i się toczyło, a skoro zaistniały podstawy do jego umorzenia, to oznacza to, że postępowanie zostało przeprowadzone. Umorzenie postępowania egzekucyjnego, niezależnie od podstawy prawnej podjęcia tej czynności decyzyjnej, oznacza, że postępowanie egzekucyjne zostało przeprowadzone i nie ma jakiegokolwiek znaczenia liczba czy rodzaj wcześniej podjętych prawnie zorganizowanych czynności związanych z egzekucją i czy doszło bądź nie do wszczęcia egzekucji. Gdyby zaś przyjęć pogląd SN za trafny, oznaczałoby to, że umorzone może zostać postępowanie egzekucyjne, które nie zostało przeprowadzone. Sąd Najwyższy nie wyjaśnił również, co rozumie przez przeprowadzenie części postępowania egzekucyjnego.

Wbrew twierdzeniom SN ustawodawca nie powiązał wysokości pobieranych przez komornika opłat egzekucyjnych z nakładem pracy komornika. Opłaty te nie są też przeznaczane wyłącznie na koszty prowadzenia egzekucji. Potwierdził to wprost jeszcze w poprzednim stanie prawnym Trybunał Konstytucyjny (TK) w wyroku z dnia 3 grudnia 2003 r. (K 5/02, OTK ZU 9A/2003, poz. 98), stwierdzając, że komornik prowadzi działalność na własny rachunek i pobiera opłaty w wysokości określonej ustawowo i niezależnej od nakładu pracy:

(...) komornik otrzymane we wszystkich prowadzonych przez siebie postępowaniach opłaty egzekucyjne przeznaczać ma na pokrycie ogólnych kosztów działalności egzekucyjnej. Należy tu przypomnieć, iż opłata egzekucyjna ustalona jest normatywnie, w sposób niezwiązany z kosztami konkretnego postępowania egzekucyjnego. Inaczej mówiąc – ustawa nie zakłada, że każde postępowanie egzekucyjne ma przynosić komornikowi „dochód”, ani nawet, że każde postępowanie egzekucyjne będzie się „bilansować”, tj. komornik otrzyma dokładnie tyle, ile wynosiły jego wydatki w tym postępowaniu. Oznacza to, że nie jest również wykluczone obciążenie komornika pewnymi kosztami, skoro bowiem zgodnie z konstrukcją opłaty jako „ryczałtowego” zwrotu kosztów i wynagrodzenia komornika dopuszczalne jest, aby komornik otrzymał kwotę wyższą niż jego wydatki, to możliwa jest również sytuacja odwrotna, polegająca na braku należytego zwrotu kosztów.

Pogląd TK pozostaje aktualny w obecnym stanie prawnym, w którym zgodnie z art. 18 ust. 1 pkt 1 u.k.k. opłaty komornicze obejmują m.in. opłaty egzekucyjne za

przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego. Opłaty komornicze to opłaty, które strona (uczestnik) postępowania wnosi (ponosi) na rzecz komornika. Nie oznacza to jednak, że opłaty te należą się w całości komornikowi. W piśmiennictwie i judykaturze słusznie wskazuje się, że tylko część opłat wymienionych w art. 18 ust. 1 u.k.k. jest należnością komornika. W szczególności opłaty egzekucyjne stanowią należność budżetową. Przeznaczenie przez ustawodawcę przychodów z tytułu opłat egzekucyjnych na sfinansowanie działalności komornika nie oznacza, że opłata egzekucyjna nie jest świadczeniem publicznoprawnym, uiszczanym przymusowo z tytułu prowadzonej w konkretnej sprawie egzekucji. Komornik nie może odstąpić od jej pobrania ani też, co do zasady, umówić się co do jej wysokości w konkretnej sprawie⁷. Jak zastrzegł TK w wyroku z dnia 30 kwietnia 2012 r. (SK 4/10, OTK-A 2012, nr 4, poz. 42), opłata egzekucyjna nie może być traktowana jako cena za czynności komornika. Tak zaś stara się traktować opłatę egzekucyjną SN w głosowanej uchwale.

Jak zaś trafnie zauważył SN w uchwale z dnia 27 stycznia 2022 r., w przypadku postępowania egzekucyjnego, w którym nakład pracy komornika – przed ustaleniem niedopuszczalności wszczęcia postępowania egzekucyjnego – nie był znaczny, wierzyciel ma do dyspozycji środek prawny ograniczający rzeczywisty ciężar finansowy, który go dotknie. Stosownie do art. 48 u.k.k. wierzyciel jest bowiem uprawniony do złożenia wniosku o obniżenie opłaty egzekucyjnej za egzekucję świadczeń pieniężnych, jeżeli przemawiają za tym szczególne okoliczności odnoszące się do nakładu pracy komornika lub sytuacji majątkowej wierzyciela oraz wysokości jego dochodów.

Poglądy przedstawione przez SN w głosowanej uchwale nie zasługują na akceptację. Wierzyciel dopuszcza się oczywiście niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego wówczas, gdy jednoznacznie można ustalić, iż miał lub mógł mieć świadomość co do tego, że została ogłoszona upadłość dłużnika, biorąc pod uwagę również jego należyta staranność, a mimo tego złożył wniosek, który nie może z uwagi na upadłość dłużnika doprowadzić do realizacji celu postępowania egzekucyjnego w postaci prawidłowego zaspokojenia roszczenia. Informację o upadłości dłużnika wierzyciel powinien uzyskać z zawiadomienia syndyka o ogłoszeniu upadłości dłużnika. Zgodnie z art. 176 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2022 r., poz. 1520) obowiązkiem syndyka jest niezwłoczne zawiadomienie o upadłości tych wierzycieli, których adresy są znane na podstawie ksiąg upadłego. W razie braku takiego zawiadomienia, np. na skutek niewykonania tego obowiązku przez syndyka, informację o upadłości dłużnika wierzyciel może w bardzo prosty sposób uzyskać, korzystając z dostępu do publicznych rejestrów – Krajowego Rejestru Zadłużonych oraz Monitora Sądowego i Gospodarczego.

W razie złożenia przez wierzyciela wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego po ogłoszeniu upadłości dłużnika powstaje konieczność odmowy wszczęcia

⁷ M. Uliasz [w:] R. Fronczek, W. Grajduła, M. Uliasz, *Komentarz do ustawy o kosztach komorniczych* [w:] *Ustawa o komornikach sądowych. Ustawa o kosztach komorniczych. Kodeks Etyki Zawodowej Komornika Sądowego. Komentarz*, red. M. Świeczkowska-Wójcikowska, J. Świeczkowski, Warszawa 2020, s. 1089; uchwała SN z 26.04.2022 r....

egzekucji i zastosowania wobec wierzyciela finansowej sankcji określonej w art. 30 u.k.k.

Literatura

- Fronczek R., Grajdura W., Uliasz M., *Komentarz do ustawy o kosztach komorniczych* [w:] *Ustawa o komornikach sądowych. Ustawa o kosztach komorniczych. Kodeks Etyki Zawodowej Komornika Sądowego. Komentarz*, red. M. Świeczkowska-Wójcikowska, J. Świeczkowski, Warszawa 2020.
- Jagiela J., *Opłaty komornicze i zakres ich miarkowania w świetle ustawy o kosztach komorniczych* [w:] *Analiza i ocena ustawy o komornikach sądowych i ustawy o kosztach komorniczych*, red. A. Marciniak, Sopot 2018.
- Korzan K., *Sądowe postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne w sprawach cywilnych*, Warszawa 1986.
- Marciniak A., *Sądowe postępowanie egzekucyjne w sprawach cywilnych*, Warszawa 2019.
- Mądrzak H., *Czynności egzekucyjne (analiza pojęcia)* [w:] *Komornicy jako organy egzekucyjne w nowych warunkach ustrojowych (poszukiwanie optymalnych rozwiązań)*, red. K. Korzan, seria: Zagadnienia Egzekucji Sądowej w Polsce, nr 3 (wyd. spec.), Sopot 1994.
- Wengerek E., *Sądowe postępowanie egzekucyjne w sprawach cywilnych*, Warszawa 1978.

Streszczenie

Jarosław Świeczkowski

Niecelowość wszczęcia postępowania egzekucyjnego

Pogląd SN, jakoby art. 30 u.k.k. nie stanowił podstawy pobrania przez komornika sądowego opłaty egzekucyjnej od wierzyciela w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c. ze względu na złożenie przez wierzyciela wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego po ogłoszeniu upadłości dłużnika, nie zasługuje na akceptację. Przyjęcie przez SN, że umorzenie postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c. nie wymaga podjęcia przez komornika czynności, które można zakwalifikować jako działania składające się na „przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego”, jest oparte na błędnym założeniu, że wierzyciel już we wniosku o wszczęcie egzekucji wskaże, że prawomocnym postanowieniem sądu została ogłoszona upadłość dłużnika. Tymczasem taka informacja nie jest przekazywana komornikowi przez wierzyciela, uzyskuje ją komornik na różnych etapach prowadzonego już postępowania egzekucyjnego. Gdyby nawet przyjąć, że informacja o upadłości dłużnika została zawarta we wniosku wierzyciela o wszczęcie egzekucji, to również komornik powinien pobrać od wierzyciela opłatę egzekucyjną na podstawie art. 30 u.k.k., bowiem ocena niecelowości wszczęcia postępowania egzekucyjnego w każdym przypadku jest przeprowadzana według stanu z chwili jego zainicjowania.

Słowa kluczowe: prawo cywilne; postępowanie cywilne; postępowanie egzekucyjne; koszty komornicze.

Summary

Jarosław Świczkowski

Inexpediency of Initiating Enforcement Proceedings

One cannot agree with the view of the Supreme Court that Art. 30 of the Act of February 28, 2018 on bailiff costs is not the basis for the court bailiff to charge an enforcement fee from the creditor in the event that enforcement proceedings are discontinued pursuant to art. 824 § 1 point 2 of the Code of Civil Procedure due to the submission by the creditor of an application for the initiation of enforcement proceedings after the declaration of the debtor's bankruptcy. Acceptance by the Supreme Court that the discontinuance of enforcement proceedings pursuant to Art. 824 § 1 point 2 of the Code of Civil Procedure does not require the bailiff to take steps to "conduct enforcement proceedings", it is based on the erroneous assumption that the creditor will already indicate in the application for enforcement that the debtor has been declared bankrupt by a legally valid court decision. Meanwhile, such information is not provided to the bailiff by the creditor, but is obtained by the bailiff at various stages of the enforcement proceedings already pending. Even if the information about the debtor's bankruptcy was included in the creditor's application for enforcement, the bailiff should charge the creditor with an enforcement fee pursuant to Art. 30 of the Act on bailiffs' costs, because the assessment of the inappropriateness of the initiation of enforcement proceedings is carried out as at the time of its initiation.

Keywords: civil law; civil procedure; enforcement proceedings; bailiff costs.